

BIBELSK TRO

Nr. 4
Aug. 1995

4. årgang

4

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

PÅ **BIBELENS** Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veileddning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-

skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegevhusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka.
Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleif Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, jordbruksavløser Jan Ove Heggedal, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogedal, bonde Samuel Norland, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen.

Faste medarbeidere

i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-
luthersk grunn

Redaksjon:

Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

Redaksjons- og ekspedisjonsadr.:

Postboks 264, 4350 Nærø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:

Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:

Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

*Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være yttringer i klipp- og leserbrevspalten.*

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 16 30 00

Nr. 4 August 1995:

En åndsfattig kristengenerasjon Leder. Guttorm Raen	Side 2
Lunken Andakt. Karl Magne Helgebostad	» 3
Israels omvendelse Guds Ord og løfter. Eivind Gjerde	» 4
Himmel på jord? Fra troens slagmark. Hans Erik Nissen	» 8
Kven skaper kløyving? Altuelt. Daniel Fredly	» 9
Ulike bibeloversettelser Spørsmålsspalten	» 11
Tar doktorgrad på norsk teologihistorie Fedrearven. Sigurd Grindheim	» 12
Hva er «Toronto-velsignelsen»? Nyere fenomener. Alexander Seibel	» 14
Profeten Habakkuk Bibelstudieserie. Dag Risdal	» 17
Vi har fått del i arven Bibelstudieserie. Kjell Dahlene	» 20

Etter ferien...

Ferien er no over for dei fleste, og det går mot haust. Vonar du som høyrer Jesus til også fekk ein ny åndeleg kveik denne sommaren.

Frelsaren kallar på deg til ny innsats i heimland og heidningland, «han som vil at alle menneske skal verta frelse og koma til å kjenne sanninga (1Tim 2,4).

Men kan henda er du vonbroten når du ser på den åndeleg myrke stoda i landet vårt i dag. Lat ikkje mismotet ta deg. Jesus er med sitt folk, og ingen som trur på han skal verta verande i myrket...

Lat oss med frimot vera med i åndskampen, og flittig bruke Guds Ord som vårt beste våpen.

Neste nummer av Bibelsk Tro kjem i oktober.

En åndsfattig kristengenerasjon

Med smerte må vi konstatere at dette er en treffende karakteristikk på vår tid, i alle fall i Norge og flere andre land hvor den kristne kirke har en lang historie.

Mange mener at løsningen på dette er at vi får en sterkere overbevisning om at vår tro har makt til å gjøre under, og at vi får oppleve *spesielle åndelige manifestasjoner*.

Leder

I virkeligheten er nettopp denne holdningen et av de klareste tegn på åndsfattigdom som finnes. (Se f.eks. korinterbrevene; sml. 1Kor 3,1; Åp 3,17; Mat 16,1-4; 24,24.)

Sann vekkelse er ifølge Bibelen alltid knyttet til budskapet om omvendelse og nåde (Luk 24,47; sml. beretningen i Apg 19,13-20). At dette budskapet står svakt i de bevegelser i våre dager som legger særlig vekt på åndelig kraft, er noe av det som viser at det ikke er tale om rett åndelighet.

Et annet eksempel er *den verdslige innstilling* som preger mange som bekjerner seg som kristne. Mange kjenner ikke til, eller bryr seg ikke om, hva Bibelen sier. Endog i de høyeste kirkeelige kretser forsvarer det som Guds Ord dømmer som synd, slik som vi har sett nylig i bispeinnstillingen om homofili. Til og med i våre gamle vekkelsesorganisasjoner ser vi eksempler på at en ikke vil ta oppgjør med dem som bærer fram slike tanker. Og mange hevder at det er dømmesyke å holde fram hva Bibelen sier. Enhver må kunne kalte seg en kristen på sine egne premisser, hevdes det. (Det er en *innstilling* som minner mye om dommertidens åndelige mørke, Dom 21,25.)

Idet kristelige arbeid merkes åndsfattigdommen også på at *vissheten om at forkynnelsen av Ordet er det avgjørende, blir svekket*. En har mistet tilliten til at det er Den Hellige Ånd som overbeviser mennesker når Ordet blir rett forkynt. I stedet kommer en «skreddertro» på moderne kommunikasjonsteori, og på andre arbeidsmetoder som skal være så effektive. Mange har stor tro på drama og rollespill, til tross for at

dette er helt fremmed for Bibelen. Ikke så få hevder at vi må bruke musikkformer som passer for vår generasjon, selv om de er så støyende at ingen kan oppfatte noe budskap direkte. Og som regel bryr en seg ikke om å undersøke om budskapet er bibelsk heller.

I virkeligheten er det nok når det gjelder *innholdet* i det budskap som formidles, at det har sviktet mest. Derfor kan også alle slags ubibelske forestillinger gi seg ut for å være sann kristendom, uten at de kristne i alminnelighet reagerer på det.

Mange *revisjoner* som i seinere tid er foretatt av de mest brukte kristne tekster, vitner om at de som har foretatt dette arbeidet, ikke har sett det som noen verdi å bevare det dype åndelige innholdet en hadde tidligere. Det evangeliske preget som vår gamle høymesseliturgi hadde, er radikalt forandret. Vi har fått en «kirkebibel» som har omskrevet mange sentrale begreper, og tatt bort mange nyanser i teksten. I sang- og salmerekvisjoner legger en spesielt merke til at mye av det som har å gjøre med anfektelse og syndenød, er endret til noe annet.

Hva skal det til for å rette opp denne utviklingen?

I bunn og grunn står det vel ikke i vår makt å gjøre det. Det må en sann og gjennomgripende vekkelse til. Men vi kan i alle fall understreke noen grunnleggende trekk ved sann åndelighet, og hva det er viktig for oss å holde fast ved:

- 1: Overbevisning om at Bibelen er *Guds Ord* til oss. Det gjelder for både lære og liv, for å bedømme alle åndelige forhold.
- 2: Erkjennelse av *Guds hellighet*, og av at han skal dømme alle ting.
- 3: Rettforkynnelse av at *evangeliet* beror alene på Kristus og hans verk.
- 4: Klar *omvendelsesforkynnelse*, klart vitnesbyrd om synd og nåde.
- 5: Vekt på *helliggjørelsen*, og tale om «den smale veien» som fører til livet.
- 6: Erkjennelse av himmel og helvete, av døden og det evige. Blir *evighetsalvoret* borte fra vårt hjerte og vårt vitnesbyrd, er ikke vår «kristendom» noe verdt lenger (1Kor 15,17).

GUTTORM RAEN

Lunken

Les Åp 3,14-22!

Han som dikterer dette brevet til forstanderen i Laodikeia, kaller seg selv «Amen, det trofaste og sanndrue vitnie». Hvor godt at han er trofast og sanndru og *alltid* til å stole på! Som opphavet til Guds skaperverk, kjenner han oss alle til bunns. Da er det håp for deg som er lunken også, hvis du vender om.

Andakt

Kald er den som aldri har opplevd frelsen. Varm er den som virkelig lever i den daglige fornyelse gjennom Ordet og ofte blir tent av Ordet. Lunken er den som holder på å kjølne, som ikke lenger lever i den før nevnte fornyelse. Han lever på tidligere erfaringer med Herren.

Det er trist å høre vitnesbyrd der emnet er seg selv i stedet for å vitne om

Jesus og som i tillegg må gå tilbake i tid for å ha noe å snakke om. Du som lever slik, er lunken og Herren vil spy deg ut av sin munn, om du ikke vender om. *Jeg* er sentrum i vitnesbyrdet til den lunke. *Jesus* er sentrum i det den varme bærer fram. Du må kjøpe av Herren gull, lutret i ild – hvite klær og øyensalve. Les vers 18 noen ganger under bønn til Gud om Åndens opplysning.

«Gullet, lutret i ild, er bildet på inderlig og prøvet tro (1Pet 1,7; Jak 1,3). De hvite klærne er rettferdighetsdrakten, den himmelske bryllups-kledningen. Øyensalven er Den Helige Ånd, som åpner våre øyne, så vi får et rett syn på oss selv» (David Hedegård).

«Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg!» (v.19).

KARL MAGNE HELGEBOSTAD

Calmeyergatelinjen i praksis

Blant det troende lekfolket på 1930-tallet spurte man ikke: Kan vi tøye oss så langt at vi kan innby han eller hun til formann? Nei, de snudde seg så og si andre veien og spurte: Hvem skal være våre hyrder og veiledere? Og da var utgangspunktet: Bare de beste er gode nok for Guds forsamling. Som ledere og forkynnere vil vi bare ha det aller beste, bare personer som aktivt vil prege forsamlingen med bibel-tillit, som lærer folk å gå til Skriften i alle spørsmål, og som stadig på nytt viser at vi bøyer oss for Guds Ords autoritet. Og vi vil ha ledere som forstår Bibelen slik våre lutherske lærefedre gjorde det. Vi vil ha forkynnere som ikke bare unnlater å si noe galt. Vi vil ha dem som bringer et

godt budskap, som er opptatt av Ordet om korset, som vil vokte og fø førene.

Calmeyergatelinjen vil lære oss opp til sann omsorg for Guds forsamling. Den vil lære oss å speide etter sanne hyrder og veiledere.

Calmeyergatelinjen lærer oss ikke kjetterjakt, men hyrdejakt. Det er en viktig forskjell.

Det er ikke blant dem som uttaler seg uklart om dette og hint, vi leter etter som ledere. Det er ikke godt nok for Guds forsamling. Vi skal lytte etter hyrderøstene. Det er ikke godt nok for Guds forsamling med en tale som er litt uklar eller ullen. Derfor vender vi oss ikke til dem vi er i tvil om. Vi vender oss til dem vi er positiv sikre på. Vi vender oss til dem som sprer tillit til Bibelen og en luthersk kristendoms-forståelse.

ASBJØRN NORDGÅRD

i artikkelen «Calmeyergatelinjen
– aktualisert i dagens åndssituasjon»
(Fast Grunn nr. 3, 1992)

LES BIBELEN
– Guds Ord til deg!

Israels omvendelse

«For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om denne hemmelighet – forat dere ikke skal anse dere selv for kloke: Forherdelse er delvis kommet over Israel, inntil fylden av hedningene er kommet inn, og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal bortrydde ugodelighet fra Jakob, og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem. Når det gjelder evangeliet er de fiender for deres skyld, men når det gjelder utvelgelsen, er de elsket for fedrenes skyld; for sine nådegaver og sitt kall angår Gud ikke på. For likesom dere før var ulydige mot Gud, men nå har fått miskunn ved disses ulydighet, så har også disse nå vært ulydige, forat de også skal få miskunn ved den miskunn som er blitt dere til del; for Gud har overgitt dem alle til ulydighet forat han kunne miskunne seg over dem alle» (Rom 11,25-32).

Guds Ord og løfter

Vi lever i, som Arvid Benztsen har sagt, storprofetiske tider. Storprofetiske på den måten at vi kan se Bibelens profetier bli oppfylte foran våre øyne. Se på Israel!

Vi skal i denne betraktingen stoppe kort for en profeti som enda ikke er oppfylt, men som snart skal bli oppfylt. Hvor snart, det vet ingen uten Gud alene. Hele Israels folk skal en gang omvende seg til Jesus som sin Messias og sin Frelser.

Jødene vender tilbake

Den som har fulgt med jødene i de senere år, har merket seg den store innvandringen av jøder til Israel. De har kommet fra Russland, Etiopia, Yemen og mange andre land, for å slå seg ned i ha “aretståndet”. Men dette som vi inntil nå har sett, er bare begynnelsen på innvandringen. Enda bor det langt flere jøder utenfor Israels grenser enn i selve Israel. Men når alle disse kommer, vil ikke Israel bli for lite? Jo, landet slik det er i dag er for lite, men det skal bli større. Israel har fått Guds løfter på at alt landet fra Egyptens elv (Nilen eller en elv/bekk i Sinai,

vansklig å avgjøre) til den store elven Frat (Eufrat) midt i Irak, er gitt til det. Herren, Israels Gud gir nemlig dette løftet til Abraham i 1Mos 15,18 – Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette land, fra Egyptens elv like til den store elv, elven Frat.

Jødene vil få hele sitt land tilbake når tiden er inne. Det skal Gud selv sørge for!

Det at jødene er samlet i sitt land, er forutsetningen for at alle profetiene til Israel skal oppfylles.

Profeten Jeremias vitner klart om at Herren skal samle jødene i Israel; «men: Så sant Herren lever, som førte Israels barn opp fra landet i nord og fra alle de land som han hadde drevet dem bort til. Og jeg vil føre dem tilbake til deres land, det som jeg gav deres fedre. Se, jeg sender bud etter mange fiskere, sier Herren, og de skal fiske dem, og deretter sender jeg bud etter mange jegere, og de skal jage dem bort fra hvert fjell og fra hver haug og fra bergkløftene» (Jer 16,15-16).

Fiskerne drar «byttet» til seg. De kan her stå som bilde på sionismen. Vi kjenner jødernes hilsen: Neste år i Jerusalem!

Jegerne jager etter «byttet». De jager det foran seg. De kan stå som et bilde på antisemittismen, jødeforfølgelsen.

Gud vil bruke både sionismen og antisemittismen for å samle jødene i Israel.

Rom 11,25-32 legger etter mitt syn tre viktige sannheter inn over oss.

Disse er:

- 1: De hedningekristne skal ikke være selvkløke i forhold til jødene, som delvis er blitt forherdet.
- 2: Hele Israel skal bli frelst.
- 3: Frelsen er den samme for jøder og hedninger.

Vær ikke selvkløke

Hemmeligheten om at hele Israel skal bli frelst, er gitt oss av en bestemt grunn. Vi hedningekristne skal ikke være selvkløke i forhold til jødene. Selvklokspark er en stor synd i følge Guds Ord, og den advares vi mot nettopp her. Vi hedningekristne skal ikke rose oss av at nå er det vi som er «Guds Israel». Nå er det vi som har tatt jødenes plass hos Gud osv.

Nei, vi skal tenke slik om disse ting: Menigheten av hedningekristne er ikke Guds Israel på den måten at en omvendt jøde skal inn i den som det «nye» Israel, men motsatt: Den troende hedning innlemmes i Guds Israel. Dette sier Rom 11,17-18 meget klart – Om nå alikevel noen av grenene (jødene) ble avbrutt, og du som var en vill oljekvist (hedning), ble innpodet iblandt dem og fikk del med dem i oljetreets (Israels) rot og fedme, da ros deg ikke mot grenene! men hvis du roser deg, så er det dog ikke du som bærer roten, men roten som bærer deg.

Vi kan også tenke på Jesu ord til den samaritanske kvinne ved Sykars brønn; ...for frelsen kommer fra jødene. Joh 4,22. Den såkalte «erstatnings-teologien» har syndet forferdelig her.

Delvis forherdelse

Det er kommet en delvis forherdelse over jødene. Det har vi opp gjennom kirkens historie sett er sant. Det er ytterst få jøder som har latt seg frelse, men noen er det heldigvis. Flere kunne det sikkert ha vært, om ikke den såkalte «kristenheden» hadde gjort så mye vondt mot det jødiske folk opp gjennom tidene. Mesteparten av denne jødeforfølgelsen har kommet fra den romersk-katolske kirke, men den lutherske kirke kan ikke si seg helt fri den heller.

Men denne forherdelsen skal ikke være ved. Gud har i sitt vise råd forutbestemt ett bestemt antall mennesker fra hedningefolkene til å komme inn i Guds rike, og når tallet er fullt, er tiden inne for det store og herlige løftet til jødene.

Trengsel over Jerusalem

Den alminnelige jøde i dag er en helt ut verdsliggjennet person (Det er selvfølgelig unntak. Vi har Messias-troende jøder og ortodokse jøder). Han er død i synder og overtredelser (Ef 2,1). Det skjer bl.a. langt flere forsterdrap i Israel i dag enn det gjør i Norge. I Israel er det allmenn verneplikt også for kvinner. Den varer i to år, og i løpet av den tiden har alle disse kvinnene rett til å få utført to gratis abortingrep!

De aller fleste israelitter lever i åndelig mørke, men det er en liten åndelig oppvåkning i landet. Det øker på med Messias-troende jøder, men det er få og ingenting i forhold til det som skal komme.

Ett spørsmål melder seg – Når skal det skje at Israel som folk omvender seg til Jesus Kristus som sin Messias? Til det er det å svare at det ikke gitt noe menneske å vite nøyaktig når dette skal skje. Den som mener seg å vite nøyaktig på tiden hvor vi er i endetidsbegivenhetene, er på farlige veier. Svermeriet har kommet inn (Mark 13,32).

Men vi må heller ikke falle i den motsatte grøft som sier at vi omtrent ingenting vet om de tilkommende ting. Det profetiske ord avdekker og åpenbarer mye av det som skal skje. Guds Ord hos profeten Sakarias sier at det skal skje følgende med Israel i den siste tid:

«Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkene rundt omkring; også over Juda skal det gå ut (over) når Jerusalem blir kringsatt. Og det skal skje på den dag at jeg vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle folkene; alle som løfter på den, skal såre seg selv. Ja, alle Jordens hedningefolk skal samle seg mot det» (Sak 12,2-3).

Jerusalem skal bli en tumleskål for folkene omkring og en sten til å løfte på for alle folkene. Er det dette vi ser begynnelsen til akkurat i vår tid, etter den fredsavtalet som nylig er inngått mellom Israel og PLO, om palestinsk selvstyre i Jeriko og Gaza? Yassir Arafat har uttalt at neste skritt er å få selvstyre også i Jerusalem!

Hele Israel skal bli frelst

Det vil skje at alle hedningefolkene vil samle seg til krig mot Jerusalem og Israel, men i denne store trengsel vil Herren selv gripe inn for å redde folket. Vi kan lese videre hos profeten Sakarias i kap. 12,9 – «Og på den dag vil jeg søker å ødelegge alle de hedningefolk som drar mot Jerusalem.» Og i Sak 14,3-4a – «For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som han før har stridt på kampens dag. På den dag skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst...»

Midt i sin trengsel skal jødene rope til Gud, og de vil få møte Jesus og bli frelst. Det vil komme en dyp samvittighetsvekkelse over folket. De vil sørge over sin motstand mot Jesus inntil denne tid, Sak 12,10 – «Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyte nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg (Kristus) som de

har gjennomstunget; og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte.

Men de skal finne frelse for sin synd mot Gud og hans Salvede, Messias. De vil innse sin fortapte stilling. De har levd i grunnsynden i Guds Ord, nemlig i vantro mot Jesus; ...om synd, fordi de ikke tror på meg (Joh 16,9). Men de skal på den dag finne en åpnet kilde for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenhet (Sak 13,1). De vil komme til den kilde som er åpnet for enhver fortapt synder, den kilden som har kraft til å rense fra all synd og urettferdighet. Kilden er Jesu blod.

Du som leser disse linjer – Sørger du over dine synder? Hør! Det er nåde å få. Kilden er åpnet! Det er fri adgang til den for alle som tørster.

– Og Ånden og bruden sier: Kom! og den som hører det, si: Kom! og den som tørster, han komme, og den som vil, han ta livsens vann uforskyldt (Åp 22,17).

Og jødene vil komme til nådens kilde dyp og klar. De vil komme knust av sin syndebyrde, og vaske seg rene i Lammets blod. Da vil de få oppleve den glede som bare de har fått erfare, som selv har opplevd den salighet å få sine synder tilgitt. Da vil de juble ut med fryd ordene i Mika 7,18-19: «Hvem er en Gud som du, en Gud som tar bort missgjerning og går overtredelser forbi for dem som er tilbake av hans arv? Han holder ikke til evig tid fast ved sin vrede, for han har lyst til miskunnhet. Han skal igjen forbarme seg over oss, han skal trede våre missgjerninger under føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp.»

Hvem trodde det budskap vi hørte?

De vil også begynne å sitere profeten Jesajas fra kapitel 53: «Hvem trodde det

budskap vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbaret?...»

Dette kapitelet inneholder nemlig to store profetier. For det første inneholder det en profeti om Jesu soningsverk på Golgata og de følger dette verket skulle få. For det andre blir det profetert om hvordan de gjenløste av Israels folk vil begynne å vitne når de har fått møte sin Frelser, Jesus Kristus. Kapitelet innledes nemlig med et spørsmål: «Hvem trodde det budskap vi hørte?» Jødene vil bekjenne at de en gang fikk se Messias og høre hans budskap, men den gang ville de ikke tro på ham. Nå etter at han har åpenbart seg fra Sion, har de endelig tatt imot sin Messias. Fra Sion skulle redningsmannen komme! (Rom 11,26).

Elsket for utvelgelsens skyld

Rom 11,28 sier at etter evangeliet er jødene fiender for hedningenes skyld. Men vi må ikke hevde ut fra dette Ordet at Gud har forutbestemt jødene til å forherde seg mot evangeliet inntil denne dag. Det tilbakeviser apostelen i sterke ordelag tidligere i Rom 11. I Rom 11,11 skriver han: «Jeg sier altså: Har de snublet for å falle? Langt derifra! men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene, forat dette skal vække dem til nidkjærhet.»

Gud har ikke forherdet dem, men han har brukta deres fall til å la budskapet om Jesus komme til hedningene. Jødene forherdet seg nemlig selv ved å avvise evangeliet. Det kan vi lese om flere steder i Apostelgjerningene bl.a. i kap. 13,45-46: «Men da jødene så folkehopen, ble de fulle av nidkjærhet og motsa det som ble sagt av Paulus, ja motsa og spottet. Da tok Paulus og Barnabas til orde og sa dem rent ut: Det var nødvendig at Guds Ord ble talt først til dere; men siden dere støter det fra dere og ikke akter dere verdige til det evige liv, så vender vi oss nå til hedningene.»

Apostelen Paulus prøvde å vinne sine landsmenn etter kjødet flere ganger etter denne episoden, men de fleste forherdet seg mot hans forkynnelse. Se Apg 18,6 og 28,28.

Men om jødene til denne dag har forherdet seg mot evangeliet om Jesus, så har ikke Gud sluttet å elske dem. De er nemlig elsket for utvelgelsens skyld (Rom 11,28). En utvelgelse som begynte med Abraham, han som ble kalt Guds venn

Sagt om bønn

Ingen ting er så rikt som en ganske alminnelig hverdag – som er rik fordi den er levd sammen med bønnens rike Gud.

C. SKOVGAARD-PETERSEN

Lest evangeliseringsheftet?

Som abonnent på Bibelsk Tro skal du normalt ha mottatt vårt evangeliseringshefte (forsiden gjengitt til høyre). Vil du spre det blant slekt, venner og andre du møter på din vei, er det mulig: Skriv til Bibelsk Tro, pb. 264, 4350 Nærbø og vi vil sende deg antallet du oppgir.

RETTING:

På evangeliseringsheftets andre omslags-side står det at Terje Treidene har skrevet stykket «Frelsesvisshet». Det er ikke riktig. Treidene har derimot skrevet «Anfektelse og syndenød». Vi beklager feilen!

RED.

(Jes 41,8) og som ble stamfar til jødene. Og jødene har Gud utvalgt til å være sitt eiendomsfolk framfor alle andre folk (5Mos 7,6). Han utvalgte dem fordi de var det minste av alle folk, og fordi han elsket dem (5Mos 7,7-8).

Gud angrer ikke på sin nådes utvelgelse av Israel. Utvelgelsen var en nådegave fra Herren. Slik må vi forstå uttrykket «nådegaver» i Rom 11,28. Heller ikke angrer han sitt kall av Israels folk inn til samfunn med seg. Folket brøt dette samfunnet med Herren da de ikke ville annerkjenne Jesus som Messias, men de vil vende om til han i den siste tid.

Men;

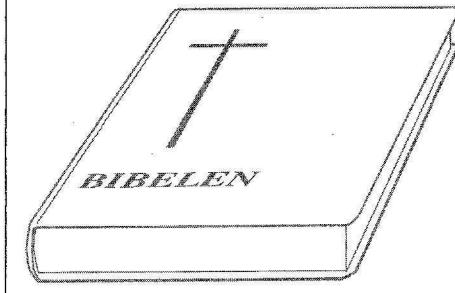
Det er samme frelse for jøder og hedninger!

Det finnes etter det profetiske ord ingen egen frelsesvei for jødene. Det finnes bare en vei til det evige livet, og den går gjennom omvendelse fra synd og til tro på Jesus Kristus. Jesus sier i Joh 14,6 – Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved meg.

Apostelen Peter sier på apostelmøtet i Jerusalem i Apg 15,11 – Men ved den Herre Jesu nåde tror vi at vi blir frelst, på samme måte som de. Jødene skulle bli frelst på samme måte som hedningene, nemlig ved «den Herre Jesu nåde».

Det samme sier vårt avsnitt i Rom 11 meget tydelig. Jødene skal få del i den miskunn som er blitt hedningene til del (v.31).

Jesus fant meg

Men det vil bli en forskjell. Frelsens vei og innhold er det samme. Men forskjellen vil bestå i at Israel som ingen annen nasjon og folk vil få oppleve Herrens uransakelige nåde. Ordet sier – hele Israel skal bli frelst. Ikke noe annet folk har fått et slikt mektig løfte knyttet til seg. Løftets oppfyllelse vil komme gjenom trengsel (Sak 13,8-9; 14,2,5).

Vi som tilhører «hedningefolkene» må leve i glede og forventning om at denne store profeti om Israels omvendelse vil komme til sin oppfyllelse. Vi skal få lov til å be for jødene, vitne for dem om Jesus og støtte de jøder som vil innvandre til Israel, med økonomiske midler. Abrahams, Isaks og Jakobs Gud har gitt løfter til den som bærer omsorg for Israel. Abraham fikk det løfte at den som velsignet ham, og her må vi og inneforstå det folk han ble stamfar til, ville Herren velsigne (1Mos 12,3). Og Salme 122,6 sier «Bed om fred for Jerusalem! La det gå dem vel som elsker deg.»

La oss be om fred for Jerusalem.

EIVIND GJERDE

Himmel på jord?

Falsk lære er altid farlig for troen. Ofte kommer den i lysende klæder. Dit naturige menneske fryder sig og føler det nye budskab som en befrielse. Den falske lære virker som den forkydelse, der har været behov for i årevis, og mange føler sig skuffede over, at ikke alle kristne er lige begejstrede.

Fra troens slagmark

I himmelen

Der findes et land, hvor der ikke er nogen, der græder. Der skal ikke være sorg, savn eller sygdom. Ingen skal mangle det døg-lige brød. Der skal heller ikke være nogen, der misforstår eller sårer hinanden. Alt skal være præget af den fred og harmoni, der hænger sammen med, at Guds lys gennemtrænger alt. Guds fred skal råde ind i det inderste ikke alene i menneskehjerter, men også i den øvrige himmelske skabelse.

Længelsen efter en sådan verden bor dybt i hvert eneste menneske, kristen som ikke. Den ikke-kristne har i vor kultursammenhæng kun en vag forestilling om et liv efter dette. Derfor ønsker han paradiset bygget på jord. Blændet af denne verdens gud mener han, at penge er vejen til lykke. Drømmen om materiel rigdom har magt over sindene.

Guds barn er blevet oplyst ved Guds ord. Du gennemskuer verdens bedrag. Du ved, at «verden ejer ingen lyst, som kan fryde dette bryst». Men det hindrer ikke, at drømmen om et jordisk paradies også kan føre dig på afveje.

Lovsangskristendom

I himmelen skal lovsangen lyde i evigheders evigheder. Det slagtede lam skal prises for det offer, han bragte på Golgatha. Vi skal ikke blive trætte af at ophøje ham, der av Gud blev hengivet for vore synder. Guds råd til frelse skal fylde lovsangen med indhold og kraft. Sangens indhold skal gribte tanke, vilje og følelse.

Gennem alle tider har det været en sammenhæng mellem den evige lovsang og den sang, der er født i frelste synderes hjerter her på jord. En salme som «Af dybste nød, o Gud til dig, mit bange råb jeg sender», er en triumferende lovsang, der helt er gennemtrængt af Kristi sejr og opstandelseskraft.

Meget af det, der i dag kaldes lovsang, henvender sig næsten udelukkende til følelsen. I de enkle tekster er der meget lidt at grunde over. Derfor er det sjældent, at sådanne sange blive til hjælp for nogen. Det er også sjældent at disse sange fører en kristen ind på offervejen, men de kan skabe en stemning, en lykkerus.

For nogle år siden fortalte en ung mand mig, at hans psykiater havde forbudt ham at gå til lovsangsgudstjenester, og med et smil i øjet sagde han, at han godt kunne forstå psykiateren. Han kunne slet ikke styre sig selv i sådanne sammenhænge. Hans hænder fløj op, og han gav sig med hud og hår hen i stemningsbruset.

Det er karakteristisk, at stærke følelses-messige oplevelser affører en mærkelig sjælelig tomhedsfølelse bagefter. Får følelserne en dominerende plads er vejen ikke lang til lede. Det er også karakteristisk, at mange af de nye sange ikke tåler hverdagens slid.

Anfægtelseskristendom

Det alvorlige er imidlertid, at det samlede billede af kristendommen, der tegnes gennem de nye lovsange, er falskt. De taler næsten ikke om kors, anfægtelse og nød. Og det er der meget af i en levende kristens liv, hvor kød og ånd er i stadig strid med hinanden. Derfor vil vi også opleve, at mange ikke mindst unge rives med i nogle måneder eller år, men de siger farvel til de kristne sammenhænge igen med en følelse af at være blevet bedraget. Livet med Jesus var jo ikke så meningsfyldt, problemløsende og lykkeligt, som man havde givet dem indtryk af.

Det er sandt, at der hvor syndernes forlætselser er, der er der liv og salighed. Men det er lige så sandt, at en kristen har det ikke let i denne verden. Du har i motsætning til en ikke-kristen djævelen, verden og dit eget kød imod dig. Vejen til himmelen er smal. Ikke sjældent opleves Guds kærlighed som skjult under Guds vrede og tugt. Er der end tider af hvile, fryd og glæde, så er de korte sammenlignet med de mange dage under djævelens stadige beskyldning. Du kan blive så træt af altid at skulle være i kamp, men der er ikke nogen vej udenom, hvis målet skal nås.

Hold ut!

Forfærdeligt mange klarede det ikke. De sluttet fred med verden. Så blev jorden en

Kven skaper kløyving?

Den strid vår kyrkje er midt oppe i nå, er forutsagt i Bibelen. Kunne vist til fleire stader, men her vil eg berre visa til kva Jesu bror skriv. Vi bør lesa Judas brev som er høgaktuelt i dag. Han kallar seg sjølv Jesu tenar og Jakobs bror. Han skriv at han hadde tenkt å skriva om den frelsa vi har saman, men fann det naudsynt å skriva og minna om å kjempa for den trua som ein gong for alle er overgjeven til dei heilage. I profetisk lys skriv han om opphavet til synda, forføringssynder som har vore og vil koma i endetida. Han skriv om straffa for synda, minner om syndefallet i himmelen og straffa for dei englar som forlet sin eigen bustad. Han minner om folket i Sodoma og Gomorra som dreiv hor og gjekk etter framand kjøt – fylgte sine unaturlege lyster og no ligg der som døme for augo våre for straffa i den evige eld.

Aktuelt

Denne synda som er ein styggedom for Gud vil no (falske) hyrder velsigne. Judas bruker eit kraftig språk om domen som ventar dei som vik frå Guds Ord og vil fylge sine unaturlege lyster. (Seksualdrifta er den sterkeste drift Gud har gjeve slekta og fører til stor velsigning ved rett bruk etter Guds vilje, men til stor ulukke ved misbruk.)

Judas skriv: «I den siste tida skal det koma spottarar som fer fram etter sine eigne ugudelege lyster. Det er desse som skaper kløyving, dei er sjelelege menneske som ikkje har Anden» (v.19). Eit sjeleleg menneske har berre sjel, men ikkje Guds Ande (1Kor 2,4). Kvifor har dei ikkje Guds Ande? Fordi det ikkje lyder Guds Ord, for Gud gjev Anden berre til den som lyder han (Apg 5,32). Det er dei som ikkje lyder og held seg til Guds Ord som skaper kløyving, seier Bibelen. Dette har vi opplevd i kvinnekunstspørsmålet – og no når det gjeld sambuarskap og homofili.

himmel for dem. Takke- og lovsange kunne de stadig synge, men ikke sange, der skildrede en kristens kamp, anfægtelse og nød. Det kendte de ikke noget af i deres liv. Budskabet om nåde for fortalte og hjælpeløse syndere havde ikke længere magt over deres sjæle. Det var ikke længere dagligt brød.

Korleis hindre?

Korleis hindre denne kløyving og forfalls-tid? Brevet gjev oss svaret: Kjemp for trua (v.3). Det er det første. Men vi vil ikkje ha kamp. Vi vil ha fred og ro og samhald. Skal Jesus finne trua når han kjem, må vi kjempe og stride for den. Oppbygg dykk på dykkar høgheilage tru (v.20). Trua kjem av forkynnninga som er i samsvar med Guds Ord (Rom 10,17). Forkynn Ordet! Ver budd i tid og utid. Overtyd, tal til rette og tal til trøyst, påminn med alt langmod og all lære (1Tim 2,4).

Det neste som er nemnt er bøn i Den Heilage Ande (v.20). Da Jesus tala om endetida ba han oss å «be og ikkje trøyna» (Luk 18,1-8). Bøn i Den Heilage Ande vil vel sia å be i samsvar med lovnadene i Guds Ord. Altså bøn i Jesu namn.

Den siste påminninga: «Hald dykk såleis i Guds kærleik, medan de ventar på vår Herre Jesu Kristi miskunn til evig liv.»

Guds kærleik er openberra i Jesus Kristus. Den som elskar meg, held seg etter mine ord», seier Jesus. Der vert kærleiken prøvd. Hugs kven du trur på og bed til og ventar på. Sjå opp og fram!

Den som vil kjempa og stride for trua treng miskunn og nåde. Men den er ny kvar morgen. Gud er mektig til å hegna om sine og vil «føra dykk ulastande fram for sin herlegdom i fryd» (v.24). Det er eit ord til dei prestar og kristenleiarar som held urikkande fast på Guds Ord. Og Gud er mektig til å frelse og løyse dei som et bundne i synd. Han spør ikkje om du kan, men om du vil bli løyst frå di synd. Den som vil, han kome. Judas brev sluttar slik: «Den einaste Gud, vår frelsar ved Jesus Kristus vår Herre: Han tilhører herlegdom, stordom, styrke og makt før all tid og no og i all æve. Amen.»

Det er sant og visst. Vi skal meir enn sigra ved han som elskar oss. Vi skal erobre Guds rike.

DANIEL FREDLY

Jeg kan ikke skrive disse ord uden at frygte, at jeg selv kan ende der, hvor den åndelige sikkerhet kvæler troens liv i det jordiske himmerige. I den nød ved jeg ikke anden udvej end at synge med Rosenius: *Vig ej fra mit hjerte åndens armods smerte; du til gavn mig er. Sig mig mine lyder så jeg altid nyder nådens rigdom her.*

HANS ERIK NISSEN

Profeten Jonas og verdensmisjonen

«Kallet» med undertittel «Profeten Jonas og verdensmisjonen» er en ny bok av forkynneren Dag Risdal.

Bokomtale

Profeten Jonas og hans budskap har både fasinert og inspirert unge og eldre gjennom alle tider. Det fortelles om Herrens kall, om ulydighet og dens konsekvenser, men også om et fornyet kall og lydighet med dens konsekvenser for både profeten selv og for verdensbyen Ninive. Boka er blitt kalt verdens eldste misjonskrift, og Jonas er i virkeligheten den første hedningemisjonær.

Men dessverre er det mange som hevder at boka er sagn, myte eller legende. Risdal hevder derimot med styrke at den er historisk. Å hevde i samsvar med moderne tanker at det er tale om myter og sagn, er tanker som kommer fra «løgnens far» (Joh 8,44), sier forfatteren.

Bibel- og bekjennelses-samling

Mosby bedehus, Kristiansand,
18.-20. august 1995

«Med Bibelen – mot strømmen»

- 18.9.: kl. 19.00: Åpningsmøte/
bibeltime.
kl. 20.30: Bibeltime v/misj.-
sk.lærer Norvald Yri.
19.9.: kl. 16.00: Bibeltime v/Yri.
kl. 17.00: Bibeltime v/prof.
Carl Fr. Wisloff:
«Profetisk og aposto-
lisk myndighet.»
kl. 19.00: Kveldsmøte. Tale av
Norvald Yri og
Kristoffer Fjelde.
20.9.: kl. 11.00: Formiddagsmøte.
Tale av Wisloff.

Informasjon om overnatting etc.:
Ring tlf. 38 01 59 09.

Arr.: Lokalkomite på ev.-luth. grunn

Nei, boka er en del av Den Hellige Skrift som er innåndet av Den Hellige Ånd. Den er derfor pålitelig og ufeilbarlig, slår Risdal fast.

Forfatteren peker på fire ulike måter som boka kan leses eller fortolkes på:

1. Som profethistorie.
2. Som en profeti om jødefolkets historie.
3. Som et budskap som peker fram mot en større hending i frelseshistorien, nemlig Jesu oppstandelse fra de døde.
4. Som et vitnesbyrd om Guds kjærlighet til hedningene.

Hedningemisjonen er bokas sentrale nerve, sier Risdal, og mener at alle fire plan bør være med under lesningen.

Dette kommer også fram i boka. Derfor er det ikke noen kommentar i egentlig forstand, men Risdal tar for seg hovedtankene og dveler ved dem og trekker trådene videre til oppfyllelsen i Det nye testamentet. Ja, han poengterer videre at Israel som folk – i likhet med Jonas – kan komme til å bli et Herrens rødiskap for hedningenes frelse mot avslutningen av denne tids husholdning.

Profeten Jonas har noe å lære oss alle. Han begynte med å flykte fra Herrens kall og havnet i bitterhet og mismot. – Hvor lett er det ikke for oss i dag som lever i en forfalls- og frafallstid, å flykte fra Herren og glemme nøden for sjelenes frelse! – Er vekkelsestida forbi? Kanskje Herren fortsatt vil se til oss? – La oss be om vekkelse og nytt liv over bygd og by!

Med dette er Risdals bok anbefalt på det varmeste. Den ånder av tillit til Guds Hellige Ord. Den er lettlest og oversiktlig og vil være utbytterik for både unge og eldre. – Bak i boka er det utarbeidet en studieplan med spørsmål til samtale.

OLAV HERMOD KYDLAND

Dag Risdal:
**KALLET – PROFETEN JONAS OG
VERDENSMISJONEN**
Lunde forlag 1995
96 sider – kr. 135,-

Ulike bibeloversettelser

Spørsmål:

Jeg har hittil brukt 1978-oversettelsen, men har merket at når det blir sitert fra Norsk Bibel 1988, er ordlyden ofte forskjellig. Hva er det som gjør dette? Er det feil i 1978-oversettelsen?

Svar:

De som kjenner til den norske bibeloversettelsen vi hadde før 1978, vil vite at den var mye mer lik Norsk Bibel 1988 (NB88) enn 1978-oversettelsen (NO78, «kirkebibelen»). En del detaljer i den siste ble endret i 1985, men i hovedsak er oversettelsen den samme.

Når det skal oversettes fra et språk til et annet, er det mye å ta hensyn til, og vi kan ikke komme inn på alt her. Men den mest grunnleggende forskjellen på de to bibelutgavene er at de bygger på helt forskjellige prinsipper for oversettelse.

Tradisjonelt har en tenkt at hovedsaken er å oversette så nøyaktig som mulig, så sant uttrykksmåten blir forståelig. Fordi forskjellige språk har ulike måter å si ting på, vil det i enkelte tilfelle være nødvendig med en viss omskrivning for at meningene ikke skal misforstås. Men målsettingen er å gjengi den opprinnelige ordlyden presist og tydelig. (Dette kalles gjerne «konkordant»oversettelsesmetode. NB88 bygger på dette prinsippet.)

I forbindelse med NO78 har oversetterne fulgt en helt annen linje. Nå har en ment at det viktigste er at det saklige meningsinnholdet kommer klart fram, slik at leserne ikke misforstår dette. Dermed blir det ofte nødvendig med en mye friere oversettelse i forhold til ordlyden i grunnteksten. (Dette kalles «idiomatisk» oversettelsesmetode.)

Hovedforklaringen på at oversettelsene er så ulike, ligger altså i metodene for arbeidet. Og mange syntes at innholdet gikk opp for dem på en ny måte da de leste NO78, fordi språket i den tidligere oversettelsen hadde virket tungt, og noen ord helt uforståelige.

Men de moderne oversettelsesprinsippene som ble brukt i NO78, rommer en rekke svakheter, som bare er blitt mer tydelige etterhvert.

For når hovedsaken ikke blir å gjengi selve teksten mest mulig nøyaktig, men å gjøre hovedmeningen mest mulig lettforståelig, beror svært mye på oversetterens subjektive vurdering. Ikke minst gjelder dette to forhold: (a) Hvordan teksten skal tolkes, og (b) hva en kan regne med at leserne oppfatter. Leserne blir med andre ord ikke presentert direkte for hva teksten sier, men for hva oversetterne mener at den sier til oss. Det blir ikke alltid det samme.

Går vi derfor litt inn på detaljene i oversettelsen, finner vi mange eksempler i NO78 på at nyanser i teksten er blitt borte, eller at det er valgt en spesiell tolking på steder der andre er mulige, og der en godt kunne ha fått fram andre på norsk. Ikke så sjeldent ser vi at oversetterne har ment at teksten skal si noe annet enn slik den har blitt oppfattet i tidligere tider. Et godt eksempel på det siste er at vi i Det gamle testamente finner lite igjen av direkte messiasprofetier – noe som det ifølge Det nye testamente skal være mye av (sml Luk 24,25-27; Apg 18,28). Når det gjelder hva en antar leserne kan forstå, legger vi merke til at en del sentrale begreper er blitt omskrevet på mange ulike måter, slik at de ikke alltid er så lette å kjenne igjen. Det gjelder for eksempel begreper som «kjød», «sjel», «nådestolen» og til dels «rettferdiggjøre».

Dette er noen av grunnene til at mange av oss mener NO78 er for unøyaktig til grundig bibelstudium, og at den egentlig har slått inn på en avvei når det gjelder å gjøre Bibelens innhold kjent for mennesker i dag.

Men når dette er sagt, må vi legge til et par viktige ting. Det ene er at det vi har sagt ovenfor, ikke må oppfattes som at NO78 er så unøyaktig at ikke mennesker kan bli frelst og lære hva kristendom er ved å bruke den oversettelsen. For det andre bør vi peke på at det også kan ha stor verdi å sammenligne ulike oversettelser. I de fleste tilfelle vil forskjellene bestå av ulike innholdsnyanser som alle kan finnes i originalen. Tenker en slik,

Dansken Carsten Petersen:

Tar doktorgraden på norsk teologihistorie

– Hans Nielsen Hauge avvek fra Pontoppidan og den lutherske og bibelske lære om viljens plass i omvendelsen. – Teologien må i større grad tilbake til å forkynne lov og evangelium slik at mennesker kan bli slått ihjel og gjort levende av Guds Ord. – Ulykken i norsk teologisk etikk er at Skriften alene ikke lenger er norm. Utviklingen viser at det fører til en åpning for kvinnelige prester. Det mangler ikke på klare standpunkter hos DBI-læreren Carsten Elmelund Petersen som for tiden forbereder seg til å forsvare sin doktoravhandling om norsk teologihistorie.

Fedrearven

Doktoravhandlingen (dr.art.) handler om forholdet mellom tro og gjerninger hos Erik Pontoppidan, Hans Nielsen Hauge og Sven Borchmann Hersleb. Sistnevnte var den første professor i systematisk teologi da Universitetet i Oslo ble opprettet.

– Jeg har alltid interessert meg for forholdet mellom Norge og Danmark.

vil en sammenligning gi en dypere forståelse av meningen i teksten. Og for de fleste bibellesere vil kanskje dette være det viktigste.

Merknad: Vi har i ovennevnte svar talt om bokmålsoversettelser til norsk. Men også på nynorsk har vi den offisielle kirkebibelen som følger de samme oversettelsesprinsipper som NO78, og vi har nylig fått en nynorsk utgave av Norsk Bibel (som tilsvarer NB88). **G.R.**

Det skyldes både at vi er broderfolk som alltid har vært sterkt knyttet til hverandre, og at jeg personlig har flere norske venner, sier Petersen som svar på hvorfor han som danske har valgt å forske på norsk teologihistorie.

Særlig har han interessert seg for den norske pietismen. Og de som har hatt størst betydning for utformingen av den norske pietismen er faktisk danskene Erik Pontoppidan med sin «Sannhet til gudfryktighet» og Hans Adolph Brorson med sine salmer.

Hauge og Pontoppidan

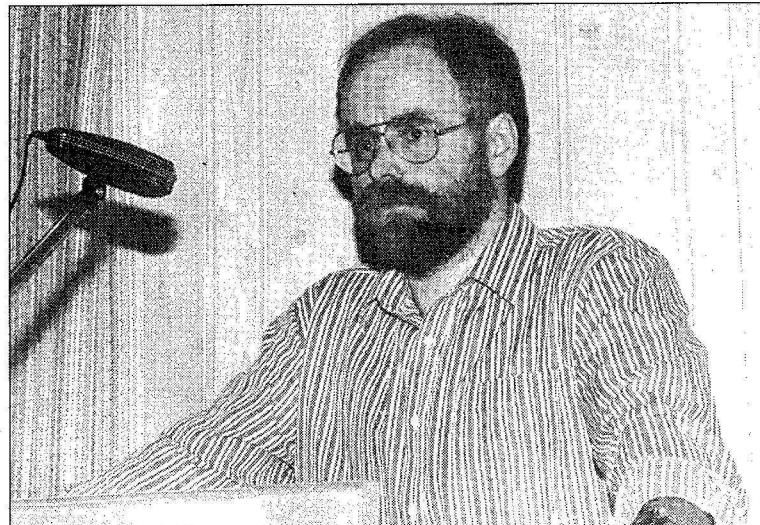
Vekkelsen med Hans Nielsen Hauge bygget mye på Pontoppidan. De var begge opptatt av at den rene lære også måtte vise seg i et rent liv. Og det som Hauge stadig henviser til som sin autoritet, er «katekismen og forklaringen». Med «forklaringen» mener han Pontoppidans forklaring.

– Men i mine studier har jeg funnet at Hauge særlig atskilte seg fra Pontoppidan på et vesentlig punkt, understreker Petersen. – Det gjaldt spørsmålet om viljens frihet. Pontoppidan hevdet det som er bibelsk og luthersk lære, nemlig at menneskets vilje er trellbundet i åndelige saker. Men her fikk han ikke følge av Hauge.

– Den lutherske bekjennelse skjelner jo mellom den frie vilje i borgerlige og i åndelige ting. Når det gjelder borgerlige eller mellom-menneskelige forhold, har mennesket en fri vilje til å gjøre hva det bestemmer seg for.

– Når det gjelder det åndelige, derimot, å søke Gud og ville bli en kristen, har vi ikke en fri vilje, men er trellbundet av synden. Vi kan ikke omvende oss av egen vilje, men når vi blir omvendt, er det Gud som omvender oss uten medvirkning av våre krefter.

– Men Hauge har ikke den skjelningen. For ham er en fri vilje en fri vilje i alle ting, både borgerlige og åndelige. Derfor får han store problemer med en del

Carsten Petersen.

bibelsteder. I en kommentar til Rom 11 om pottemakeren og leiren sier han rett og slett at han er uenig med Paulus.

Men at hele Bibelen er inspirert av Gud er noe Petersen legger stor vekt på. Han er lærer i etikk på Dansk Bibel Institutt (DBI) i København. DBI er en institusjon som gir teologisk undervisning på universitetsnivå, basert på en ufeilbarlig Bibel og på den lutherske bekjennelse.

Tilbake til lov og evangelium

– Det er en ulykke at det teologiske studium har utviklet seg i en rekke deldisipliner der den indre sammenhengen ikke alltid er like klar. Dogmatikken og etikken skulle jo henge sammen som lov og evangelium, sier han.

Han er også betenkta over den plass psykoterapien har fått i sjælesorgen. – Jeg kan ikke fri meg fra det inntrykket at dette blir en slags mild redningsplanke for mennesket, sier han.

– Vi må i større grad få frem Ordets gjerning slik det er beskrevet i 1Sam 2,6: «Herren dører og gjør levende, han fører ned i dødsriket og fører opp derfra.» Det er ikke noen mild behandling Herren gir oss når han dører oss og viser oss at vi er fortapte. Men det er den veien som er den eneste veien til Livet.

Skriften alene må være norm
Petersen arbeider nå med en ny doktoravhandling (dr.theol.) som skal viderføre den første, og som skal ta for seg utviklingen i norsk teologisk etikk frem til nyere tid.

Tidligere har han også skrevet en avhandling om «Grunnlagsspørsmål i den norske teologiske etikk 1960-1988». Det som var konklusjonen hans var at det i denne perioden hadde funnet sted en tydelig påvirkning fra Det teologiske fakultet på Universitetet (TF) til Menighetsfakultetet (MF) når det gjaldt den prinsipielle etikk.

Det betyddet ikke alltid at MF begynte å komme til samme resultater som TF i aktuelle etiske spørsmål. I de aktuelle spørsmålene beholdt MF på en rekke punkter sine tidlige synspunkter. – Men når en har forandret grunnholdning, er det et spørsmål hvordan utviklingen vil gå videre, sier Petersen.

Petersen mener at påvirkningen viser seg ved at premisser fra TF gjør seg gjeldende som «skjult viten». Han tenker spesielt på TF-professor Tor Aukrusts tobinds verk: «Mennesket i samfunnet». Han hevder der at Skriftpriinsippet, «Skriften alene», bare gjelder for dogmatikken, ikke for etikken.

– Men når ikke Skriften alene blir autoritet, fører det til at etikken blir et fag der ekspertene blir oppkastet til autoritet i stedet. Etikken får da en human orientering og forankring og ofte en politisk funksjon, sier Petersen.

– Stor betydning hadde også Inge Lønnings doktoravhandling «Kanon im kanon». Den ble utgitt i 1972, og skjelner mellom Bibelen og Guds Ord. Jeg ser en klar sammenheng mellom denne avhandlingen og at MF's lærerråd samme år gikk inn for kvinnelige prester, avslutter Petersen.

SIGURD GRINDHEIM

Hva er «Toronto-velsignelsen»?

Spesielle uttrykksformer som preges av en ualminnelig intensitet og varighet, er blitt kjennetegn på den bevegelsen som er blitt kjent under navnet «Toronto-vekkelsen»: Roping, hysterisk latter, falling, hopping og dansing, langvarig krampartig sukk og skjelving og så videre. En anglikansk biskop rullet seg rundt på golvet og brølte som en løve, ifølge «The Sunday Telegraph». Det blir til og med fortalt om knurring og galing. En mann galte som en hane, og forklaringen på dette lød slik: «En ny dag tar til» («The Observer», 4.9.1994, s.3).

Nyere fenomener

Apostelen Paulus' vurdering

I begynnelsen av undervisningen om nådegavene til menigheten i Korint, som han har omtalt som kjødelig og åndelig umoden («*nepios*», 1Kor 3,1-3), viser apostelen Paulus i 1Kor 12,1-3 hvå som er kjennetegnene på hvordan en kan skjelne mellom ekte og falske nådegaver. «Dere vet at mens dere var hedninger, ble dere dratt og revet med til de stumme avguder» (12,2).

Med andre ord sier han: «Dere vet jo at da dere var hedninger, ble dere uimotstædig revet bort eller revet med av avgudene, så å si åndelig forslått.» (Det greske ordet «*apago*», som her brukes i passiv, betyr bokstavelig å «føre bort med vold».) Dette fenomenet, kjent som «beroligelse i Ånden» (engelsk «*slain in the Spirit*»), er altså rett og slett et kjennetegn på en forførende ånd. Tross det hadde korinterne som kjent ønsket en falsk ånd velkommen (2Kor 11,4).

Derfor nevner apostelen uttrykkelig hvordan profeters ånder skal være profeter lydige (1Kor 14,32). Selykontroll (avholdenhets) er en frukt av Ånden (Gal 5,23). Men med «Toronto-velsignelsen» kan en ofte konstatere det motsatte. «Mange la seg på golvet, det var mye latter og mye skriving,... i det minste én person ble så overveldet av Den Hellige Ånd at han måtte bærer hjem» («Revival Now», 1. august 1994).

Efes 5,18 advarer mot å la seg beruse. For en slik hendelse ville være «*asotia*», en tilstand hvor en ikke lenger kan berge eller kontrollere seg. Men dette betyr i virkeligheten at det å være fylt av Ånden virker det

stikk motsatte av å miste selvkontrollen. Mange av de såkalte «vakte» blir som drukne og laller som berusede. Guds Ord, derimot, formaner til sindighet og edruelighet (1Pet 4,7).

Feilanvendelse av Bibelen

Tilhengere av slike ytringsformer påberoper seg Paulus' omvendelse, eller Daniel og Johannes, som falt om da Herren åpenbarte seg for dem. Men i disse tilfellene dreier det seg om frelseshistoriske enkeltopplevelser, ikke om oppførsel under guds-tjeneste. Det er jo det siste som er Paulus' anliggende (i brevet til korinterne), og som skulle være om å gjøre for menigheten. I de nevnte tilfellene blir det før øvrig aldri fortalt at disse personene falt på ryggen, men derimot at de falt på sitt ansikt (Dan 10,9). Og ikke noen steder blir det antydet at krampaktige rykninger eller ukontrollert latter fant sted.

Sant nok leser vi i Bibelen om at mennesker faller på ryggen, men da er det tale om Guds dom – for eksempel i 1Sam 4,18. Profeten Jesaja forkynte at dommen over de falske profeter besto i at «de skal gå og falle baklengs og bli knust og bundet og fanget» (Jes 28,13).

Et menneske som faller på sitt ansikt, viser bluferdighet. Men å falle på ryggen betyr, åndelig sett, å blotte sin nakenhet eller skam. Derfor heter det i loven at en ikke skal gå opp til Guds alter på trapper (2Mos 20,26). Dette domstegnet, at et menneske direkte eller indirekte blir blottlagt (Åp 16,15), passer som hånd i hanske på vårtids slektskap med Sodoma og Gomorra. Som bekjent skal dommen begynne med Guds hus (1Pet 4,17), og en blir minnet om Laodiaka: «Du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød – og du vet ikke at du er ussel og ynklig og fattig og blind og naken» (Åp 3,17). Denne menigheten trodde at den var full av velsignelse og kraft, også velstand (rikdom) hadde den satt inn, men overfor Gud var den naken.

Da John Wimber i Zürich fikk spørsmål angående det å falle på ryggen, henviste han til Joh 18,6. Men der handler det om Guds Sønn, og ikke om et forgjengelig menneske eller en helbreder. Dessuten var det Herrens fiender som falt om, og ikke folk som ønsket mer kraft og «autorisitet».

Ikke-kristen religiøsitet

I virkeligheten er det å falle slik på ryggen kjent i hinduismen, hvor det kalles «Shakti Pat», i mesmerisme og hypnose-demonstrasjoner, og generelt i hedenske religioner. I «idea-Schweiz» ble det skrevet følgende i forbindelse med en opptreden av Benny Hinn: «Fenomener som overnaturlig helbredelse og det at mennesker faller om, er ikke noe spesielt kristent. Et slikt fenomen har mange paralleller i andre kulturer, religioner, og også i det okkulte» («Idea Magazin» nr. 20/1993, 17. desember 1993, s.11).

Netttopp slike tilstander, som en kjente rikelig til i antikkens mysteriereligioner, kan det hende Paulus måtte avverge i menighetene, og han formante derfor om at alt måtte «skje sømmelig og med orden» (1Kor 14,40), for «Gud er ikke uordens Gud, menfreds Gud» (v.33). Når en må ha duker for hånden til å dekke over kvinner som faller om leende og skjelvende, er det neppe orden og anstendighet som en lettest blir minnet om.

En redegjørelse i det engelske «Banner Ministries» hevder: «De forstyrrende og påfallende uttrykksformer som utspringer seg i forsamlingene, så som hysterisk latter, knurring, brøling, fysisk overopphetning og lammelser, *har aldri vært tegn på ekte vekkelse*. Derimot er de åpenbare i andre sammenhenger (for eksempel New Age-terapi, pillemisbruk), og ble av tidligere vekkelsesbevegelser vurdert som kjødelige eller demoniske. Hasj-røkere forteller om hvordan de utviklet en hysterisk latter, hvor alt syntes å være lystig for dem. En kristen som har arbeidet på et sinnssykehus, forteller at han har hørt den samme slags latter der» («The Toronto Phenomenon», fra «Banner Ministries», s.1).

Videre påberoper en seg gjerne den metodistiske vekkelsen, hvor det iallfall i begynnelsen ble fortalt at mennesker falt om, om enn ikke med samme intensitet. Men Wesley kom i sine eldre dager til den overbevisning at dette var et Satans blendverk (Garth Lean, «John Wesley – Modell einer Revolution ohne Gewalt», Brunnen-Verlag 1974, s.50).

Forførelse i de siste tider

Bibelen taler om at Gud i de siste tider skal la det komme kraftige villfarelser sammen med løgnaktige tegn og under (2Tess 2,9-11). I virkeligheten står begrepene tegn og

under i de bibelstedene som handler om de siste tider, uten unntak i forbindelse med forførelse (Mat 24,24; Åp 13,13).

Bakgrunn

Å undersøke kildene for denne «vekkelsen» burde virkelig få oss til å få øynene opp for hva det dreier seg om. John Arnott, pastor i den Toronto-menigheten hvor denne «vekkelsen» startet, er en god venn av Benny Hinn, og besøkte dennes menighet for å få en ny kraftutrustning. Benny Hinn selv fikk en spesiell «kraftutrustning» da han besøkte graven til Amerikas mest berømte pinsevenn-helbreder, Aimee McPherson. «Jeg følte en utrolig salvese... Jeg skalv i hele kroppen... skalv under Guds kraft... Å Gud, sa jeg, jeg føler salvens... Jeg tror salvesen svevet over Aimees legeme» («CIB-Bulletin», januar 1992, vol.8, nr.1).

Den mest avgjørende skikkelse for utbruddet av denne bevegelsen er visstnok Rodney Howard-Browne. Han er blitt kjent som bærer av «latter-vekkelsen». «På samme måte som Benny Hinn kan han bare puste på forsamlingen, så faller hele rekken om. Rodneys spesialitet er likevel å få de mennesker som har falt om, til å bryte ut i ukontrollert latter, noe som skal være glede i Herren» (Clifford Hill, «Prophecy Today», s.11). (Det finnes beretninger om mennesker som forholdt seg på lignende bisarr måte, og mennesker som havnet i tvang og undertrykkelse.) På samme måte som Benny Hinn er også Rodney Howard-Browne tilknyttet framgangslæren og med «Troens Ord»-retningen, som lærer at det en sier høyt, også vil skje. (Kilde: «The Toronto Experience», av «Intercessors for Britain»)

Advarsel

Denne «Troens Ord»-bevegelsen har endog ført til at folk i Amerika som tidligere har uttrykt seg forsiktig, nå advarer mot den som en «kreftsvulst» (Hank Hanegraaff, «Christianity in Crisis»). Det er inderlig å håpe at denne advarselen blir hørt. For Jesus har i talen om sin gjenkomst ikke bare forutsagt opplösningen av Guds bud (Mat 24,12), men også umiddelbart før dette advart mot falske profeter, som skal bli svært tallrike og suksessfulle.

ALEXANDER SEIBEL

(Fra «Informationsbrief», nr. 168, febr. 1995, Bekennnisbewegung
«Kein anderes Evangelium»
– overs. fra tysk + mellomtitler ved G.R.)

Sanninga om katolisismen

«*Katolisismen avslørt! – 50 år i den romersk-katolske kirke.*»

Dette er tittelen på ei mykje lærerik, spennande og godt skrive bok, som ein ynskjer å gjera folk merksame på. Det er livshistoria til ein katolsk prest – «et tilbakeblikk på mitt liv», som under tittelen seier.

Bokmelding

Forfattaren er Charles Chiniquy, fødd 1809 i det fransktalande Canada. Han vaks opp i ein god heim av truande foreldre. Faren hadde studert teologi og skulle verta prest i den katolske kyrkja. Men berre nokre dagar før han skulle avleggja prestelovnaden, vart han vitne til eit så stort forfall innan den høgre geistlege stand, at han braut tvert av og vart jurist i staden.

Sonen, Charles, byrja tidleg å lesa i Bibelen, med god hjelp av mora, og alt som åtte–ni-åring kunne han mange bibelske forteljingar utanboks. Han vart sterkt gripen av Guds Ord. Det var forbode for katolikkar å lesa Bibelen. Men den rettleiing og trøyst som Bibelen gav, skulle verta han til stor hjelp gjennom heile livet.

Charles Chiniquy vart prest i den katolske kyrkja. Og allereide tidleg i boka si skriv han om kor vonbroten han vart etter kvart som han fekk personleg kjennskap til denne kyrja frå innsida. Hans møte med skriftestolen var brutal og moralsk nedbrytande. Då gjekk det opp for han kor djupt dei katolske prestane var falne. Han trudde dei var ærlege, redelege og sanne. Men det var dei altså ikkje. Der fekk han sjå innsida, og då vart han skräemd.

Som prest måtte han fleire gonger snakka med sin overordna om utgildinga som gjekk for seg i kyrkja. Men det var inga hjelp å få hjå ein som var lik dei andre. Han hadde ikkje forstått det som etter kvart gjekk opp for han, – at ein lydde menneske meir enn Gud! Endå meir prov fekk han då biskopen hans kalla han inn for å få forklaring på kva han meinte med eit brev til han. Det var nemleg lese messer for dei sjelene som kyrkja meinte var i skirselden. Men då det vart lese så mange sjelemesser for

alle dei døde prestane, hadde ein ikkje kapasitet til å be for vanlege folk som var døde. Biskopen i Chicago hadde difor fått prestar i Frankrike til å lesa sjelemesser for lekfolk frå hans eige bispedøme. Biskopen hadde teke imot 25 cent som betaling for kvar sjelemesse, men slapp sjølv å betala meir enn 5 cent for kvar til dei franske prestane. Dernest fekk han ei forteneste på 20 cent, som han stakk i si eiga lomme. Og det var dette Chiniquy hadde slått ned på i brevet.

Etter lang og beisk strid braut den djerke presten med den romersk-katolske kyrkja i året 1858. 40.000 katolikkar gjekk ut saman med han. Dette førde til stor forargning og meir forfylgjing frå moderkyrkja.

Utanom å vera ein dugande forkynnare, vann han seg ry for sin store innsats for fråhaldssaka i Canada. Folk slutta å drikka alkohol, og livsførsla deira vart heilt endra. Det var vekking og nytt liv. Folk kom i syndenaud og søkte frelse for si sjel. Bryggeri og brennevinsforetningar gjekk konkurs. Men biskopen var ikkje blid. Han la opp rettssak med vondskapsfulle skuldingar og betalte vitne mot denne presten. Men ved Guds hjelp fekk Chiniquy stjerne-advokaten Abraham Lincoln – litt seinare president i USA – som sin sakførar. Og han vann saka med glans. Ved å skriva til paven i Rom og til keisar Napoleon, oppnådde han å få avsetja den ukristelege biskopen av Chicago.

Boka er no komen ut i nytt opplag av Bergmann Forlag, og kan tingast hjå Ørsta Trykkeri AS, pb. 32, 6151 Ørsta.

Det som denne boka handlar om, vert også stadfest i Marta Steinsvik sitt foredrag «I moderkirkens favn». Steinsvik laut møta i retten, stemna av den katolske kyrkja i Noreg, ei rettssak ho vann utan problem. Dette foredraget er no trykt opp att, også utgjeve av nemnde forlag.

OLAV TOFT

Charles Chiniquy:
KATOLISISMEN AVSLØRT
– 50 år i den romersk-katolske kirke
Bergmann forlag 1995
256 sider

Profeten Habakkuk

Leksjon 2: *Guds trøst i trengelstider*

AV DAG RISDAL

Bibel-
studie-
serie

Oppsummering av leksjon 1

Profeten Habakkuk virket som trøsteprofet i en katastrofetid ca. 600 f.Kr. Profeten fikk åpenbart at Herren ville bruke kaldeerne som et tuktens ris mot Juda-folket i en frafallstid.

Til å begynne med klager profeten over sitt folks ondskap – og han forstår ikke *hvorfor* Herren holder seg taus og uvirksom (1,1-4). Men når Herren først svarer på hans rop, er bønnesvaret enda mer overraskende enn hans tilsynelatende taushet (1,5-12). Av dette kan vi lære at tilstanden enkelte ganger må bli verre, før den kan bli bedre. Herren arbeider ofte på et *dypt* plan når han hører våre bønner!

Profeten klager over kaldeernes ondskap (1,12-17)

I dette avsnittet klager profeten over kaldeernes vold. Han kan ikke forstå hvordan Guds allmakt og hellighet kan forenes med kaldeernes brutalitet. Dette er et aktuelt spørsmål som ofte dukker opp når vi betrakter historien eller følger med i stormaktspolitikken.

For en kristen er det viktig å forstå begivenhetenes *virkelige innhold*. Det er av betydning at troens folk ikke ser på historiske hendinger kun ut fra politiske synspunkter, men lærer å forstå dem i lys av de prinsipper Gud har gitt oss i Skriften.

Bibelen gir oss en måte vi kan benytte om vi er rådville. Skal vi gå gjennom myr eller sump, er det bare en sikker måte å komme gjennom på, og det er å finne *defaste punk-*

ter der en kan sette sine føtter.

Vi må søke tilbake til de faste *grunnsannheter* i Bibelen om synd og nåde, lov og evangelium, hellighet og frelsende kjærlighet, fortapelse og evig liv. Vi prøver å finne svar ut fra løftene Gud har gitt oss i sitt Ord. – Et eksempel: «Ham (Kristus) gir alle profetene det vitnesbyrd at hver den som tror på ham, får syndenes forlattelse ved hans navn» (Apg 10,43).

Hvis en fortsatt er i tvil, må en overlate problemet til Herren: «Kast på Herren det som tynger deg, han skal holde deg oppe. Han skal aldri i evighet la den rettferdige rokkes» (Sal 55,23).

Det er denne fremgangsmåten Habakkuk benytter. Etter at han i 1,11 har lagt sin nød frem, trenger han seg inn på Herren: «Er du ikke fra gammel tid Herren min Gud, min Hellige? Vi skal ikke dø, Herre! Du har satt dem til å fullbyrde dom. Du vår klippe! Du har gitt dem fullmakt til å straffe» (v.12).

Ut fra dette løftet er det som om profeten glemmer sitt eget, personlige problem. I stedet søker han å klargjøre for seg selv hva han *med visshet* vet om sin Frelser og Herre!

Det som gir sjelen ro i en katastrofetid – når en knuges av problemer – er at den Gud vi setter vår lit til er *uberørt* av historiens omskiftelser. Gud følger med, men han lar seg ikke forvirre. Gud blir ikke rådvill!

Gud er *forut* for all historie (v.12a). Han er selv historiens Herre. Hans trone er hevet over tid og sted. «Herren har reist sin

trone i himmelen, hans kongerike hersker over alt» (Sal 103,19). Vi ser det samme i Åp 4,2:

«...Og se, en trone var satt i himmelen, og det satt en på tronen.»

Profeten trekker frem et nytt åpenbaringsglimt: Gud er Hellig, min Hellige. Videre påkaller profeten Guds trofasthet: *Vi skal ikke dø, Herre!* Gud er paktens Gud (1Mos 17). Dette gir Habakkuk visshet om at Gud er trofast. *Vi skal ikke dø, Herre!* Her ligger troens visshet og hvile! Hva den kaldeiske hær enn kunne gjøre, ville den aldri kunne utslette Israel!

Guds allmakt viser seg ved at Herren bruker kaldeerne som et redskap til å fullbyrde dom, altså tutte sitt folk. Men fienden makter ikke mer enn dette! Når oppdraget er utført, tar Herren sitt folk ut av lidelsens ovn (Jes 48,10).

Herren kalles her *klippe!* (v.12). Dette er en bibelsk betegnelse om Jesus Kristus. «For de drakk av den åndelige klippen som fulgte dem, og klippen var Kristus» (1Kor 10,4).

Mens vers 12 er preget av troens tillit og visshet, gir vers 13 uttrykk for at Habakkuk igjen er tilbake med sine anfektende spørsmål. Dette er også en typisk situasjon for oss. Det veksler mellom lys og mørke, mellom frimodighet og mismot! Med ny styrke frembærer profeten sin nød: «Hvorfor tier du når den uguadelige tilintetgjør den som er mer rettferdig enn han?» (v.13b). – Med andre ord: Hvordan kunne Gud tillate disse onde kaldeerne å handle slik med Israel!

Et motspørsmål kan stilles her: Er kaldeerne mer uguadelige enn Juda?

Ja, med en menneskelig, overfladisk betrakning kan det se slik ut, men ikke ut fra den *norm* Herren bruker!

Og det verste er at kaldeerne selv tar æren og «ofrer til sin not og brenner røkelse for sitt garn» (v.16). Resultatet er det samme som i v.11: «Deres kraft er deres gud.»

Kapittel 1 avslutter med et anfektende og dyptpøyende spørsmål: «Skal de (kaldeerne) da alltid få tømme sin not og uten skånsel gjøre ende på folkeslag?» (v.17).

Gå til Herren med problemet!

Spørsmålet om *Guds allmakt* fikk sin løsning for Habakkuk i 1,12. Men problemet med *Guds hellighet* – kombinert med det Gud tillot – var vanskeligere å forstå (v.13). Én sak må det advares mot: Hvis det er noe du ikke forstår av det Herren tillater i ditt liv, så trekk ikke forhastede slutninger. Si ikke: «Da jeg ikke skjønner dette, tviler jeg på om Herren er rettferdig!»

Om du fortsatt ikke har fått lys over saken, er Skriften råd å overlate det uløste problemet til Herren: «Kall på meg på nödens dag, så vil jeg utfri deg, og du skalprise meg» (Sal 50,15).

Vent på Guds svar (Hab 2,1-3)

«På min vaktpost vil jeg stå og stille meg på varden» (v.1). Etter at profeten i kap. 1 har lagt sin rådvillhet frem for Gud, fortsetter han i kap. 2 å

tale om bønnens og troens «vardevakt».

Habakkuk har nå innsett at det eneste han nå kan gjøre, er å vente på *Gud*. Det er ikke nok å be – å fortelle Gud om vår nød. Vi må også gå et skritt videre, nemlig å vente på Guds svar! Profeten bruker bildet av en vaktpost på en høy varde – slik man bruker det i forsvarset, for at man i tide kan oppdage når noe skjer...

– Jeg vil skue ut for å se hva han vil tale til meg... – Her er vi ved et viktig, men – i praksis – vanskelig punkt. For det innebærer at når vi har lagt vår nød frem for Gud, skal vi ikke lenger selv gå og kjempe med saken. Vi skal i stedet vende ryggen til problemet og *rette blikket mot Gud* og forvente svar fra ham. Dette er troens holdning: «Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som en ikke ser» (Heb 11,1).

Men her er det ofte det svikter for oss. Vi ber innerlig til Gud om å ta seg av vår sak og vår bekymring. Men så skjer det at ikke før har vi reist oss fra vår bønn, så gir vi oss igjen over i bekymring.

I sin forvirrede tilstand sier Habakkuk: «Jeg må ut av denne depresjonsdalen – jeg må opp i vakttårnet – jeg går opp i høyden – jeg vil sette hele min lit til Herren.» – Løftet fra Skriften sier: «Kast på Herren det som tynger deg, han skal holde deg oppe. Han skal aldri i evighet la den rettferdige rokkes» (Sal 55,23).

Et råd sier: Overlat problemet ditt til Gud og gå opp i vakttårnet: «På min vaktpost vil jeg stå og stille meg på varden...»

Profeten hadde det ikke enkelt. Han så på sitt problem, men kunne ikke se lys. Han stod overfor den kjensgjerning at *Gud* ville oppvekke et ondt, brutalt folk – kaldeerne – som var mye verre enn profetens eget folk. Ved hjelp av dem ville Herren tukte Juda. Dette kunne han ikke forstå og dette kunne han slett ikke forene med Guds hellige vesen! – Men, det han likevel kunne gjøre, var å bringe denne nøden frem for *Gud*. Det gjorde han og unnlot å se på problemet! – Løftet sier: «Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting deres bønneemner komme frem for *Gud* i påkallelse og bønn med takk. Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus» (Fil 4,6-7).

Regn med svar fra *Gud*

Du må *vente* på svaret og du må *forvente* et svar! Det gjorde Habakkuk!

«Jeg vil skue ut for å se hva han vil *tale* til meg, og hva jeg skal få til *svar* på mitt klagemål» (v.1). – Vi gjør ofte den grunnfeil etter at vi har bedt til *Gud*, at vi glemmer hva vi ba om. Det er en skam! Hvis vi ber til Den Allmektige, må vi også *forvente* svar på vår bønn.

Habakkuk fikk svar: «Og Herren *svarte* meg og sa...» (v.2).

Herren kan svare vår bønn på flere måter: Svaret kan komme ved at Den Hellige Ånd overbeviser deg *om din synd* (Joh 16,8-9). Eller motsatt: Du ber om å få se Jesu herlighet. Og *Gud* svarer deg ved å vise til løftet: «*Det er fullbrakt!*» (Joh 19,30).

Andre ganger kan Herren svare ved å legge en sak eller en person så sterkt inn over oss – at vi ikke er i tvil om Herrens vilje. Men det er godt å få svaret stadfestet ved Guds Ord.

Men *Gud* kan også besvare våre bønner ved å legge dagligdagse hendinger slik til rette at det blir klart hva Herren vil. «Tenk over det jeg sier! For Herren skal gi deg forstand på alt» (2Tim 2,7).

Gud kaller deg aldri til en gjerning, uten også å åpne døren: «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør...» (Åp 3,8).

Det kan ta tid, men hvis *Gud* ønsker deg inn i en bestemt tjeneste, vil han lukke alle andre dører og kun åpne den du skal gå inn gjennom (Apg 16,6-10). To veier ble stengt, én ble åpnet! – Viktig er om jeg kan sammenholde den ene ledetråd med den andre. For hvis *Gud* alltid er konsekvent i sin handling med meg, kan jeg gå ut fra at de alle peker i samme retning.

Etter at vi har bedt, må vi våke utholdende etter *Guds* svar som vakten på varden. De gamle sa: Intet viser så tydelig vår tros karakter, som den holdning vi inttar – etter at vi har bedt. Vi må *overlate* problemet til *Gud* og deretter *vente* på svar. – «Vent på Herren! Vær ved godt mot, ditt hjerte være sterkt! Ja, vent på Herren!» (Sal 27,14).

– «Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet opp og skriv det tydelig på tavlene, så det er lett å lese det! For ennå må synet vente på sin tid. Men det haster mot enden og lyver ikke. Om det dryger, så

vent på det! For komme skal det, det skal ikke uteblå» (v.2-3).

Dette er lærdom av største betydning. Om vi anvender samme måte å gå frem på som Habakkuk gjorde, vil *svaret* fra Herren komme – i sin tid!

Det Herren sier er dette: Det er helt i orden, Habakkuk, jeg har hørt din bønn hele tiden. Jeg skjønner din rådvillhet. Her er mitt svar: Kaldeerne – som jeg vil oppreiße for å tukte Juda – skal selv bli slått og fullstendig gjort til intet!» (Dette er nemlig hovedbudskapet i kap. 2 og 3 i Habakkus bok.)

Merk: *Gud* gav profeten beskjed om å skrive profetien så *tydelig* at enhver som leste den, straks kunne forstå den. Når vi forkynner *Guds* Ord, må vi la budskapet komme klart frem!

Profetien skal oppfylles i rett tid!

En detalj ved profetien er til stor oppmuntring: Profetiens oppfyllelse er ganske viss, men den «*må vente på sin tid*» (v.3). Dette gjelder samtlige profetier i Skriften! Tiden for oppfyllelsen er nøyaktig fastsatt i *Guds* råd. Det rette tidspunkt har *Gud* bestemt, men *ventetiden* kan enkelte ganger bli problemfylt for oss. Dog, oppfyllelsen vil skje på den nøyaktig fastsatte tid: «Men da *tidens fylde* kom, utsendte *Gud* sin Sønn...» (Gal 4,4).

Iblast synes vi det trekker ut både med det ene og det andre. Likevel må vi si: Vent på synet – det kommer – det skal ikke uteblå! (Hab 2,3).

(Forts. i neste nr.)

Vi har fått del i arven

Efeserbrevet (VI)

AV KJELL DAHLENE

«**I ham har vi også fått del i arven, etter at vi forut var bestemt til det etter hans forsett som setter alt i verk etter sin viljes råd» (Ef 1,11).**

Arv – det er noe spennende, hemmelighetsfullt og utfordrende ved dette. Drømmer og håp blir knyttet så sterkt til det, samtidig som det blir så personlig og nært.

– Så fin du er i dag. Hvor har du fått denne fine bunaden fra.

– Jeg har arvet den etter tante Anna!

– Og den brosjen der var virkelig utsøkt og sjeldent.

– Ja, jeg har arvet den etter mormor.

Arv er et forhold som vi er vel kjent med, og nett-opp derfor berører det forventningens strenger i vårt indre. Noen går og håper på en arv som skal endre deres livsvilkår og gi dem del i store verdier.

For folk flest er en arv av en slik karakter ikke særlig realistisk. For det første må den du arver være svært rik og for det andre må du stå langt framme i køen av arvinger. Jeg arvet for noen år siden en tante. Utbyttet ble 600 kroner. Det endret ikke på så mange ting i livet.

Arven som Guds Ord her stiller fram for oss, er ikke en drøm eller en uoppnåelig rikdom. Det er en arv som Gud vil dele med flest mulig, og det uten at den minker i verdi.

Hvordan kan en få del i arven

Guds Ord understreker at det er samsvar mellom den naturlige og den åndelige

verden. For å arve må en bli født til arving. En arver dem en er i slekt med.

For å arve i Guds rike må en bli Guds barn.

Men er vi barn, da er vi også arvinger (Rom 8,17).

Men er du sønn, da er du også arving, innsatt av Gud (Gal 4,7).

En hovedsak i denne sammenheng er å komme til klarhet i sitt forhold til Gud. Er du født på ny og antatt som et Guds barn? Og hvordan kommer en fram til klarhet i dette spørsmålet. Vi vil ta med et nøkkelord som taler om dette.

Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn (Joh 1,12).

Å ta imot Jesus og tro på hans navn er to sider av samme sak. Det knytter livsforbindelsen til himmelen og skaper et nytt liv i et menneskes hjerte.

I ham har vi del i arven

Vår arv er *helt og holdent knyttet til Kristus*. Utenfor ham er alle veier til arven stengt. Han kaster lys over arven for oss slik at det blir mulig for oss å ane litt av arvens innhold og karakter.

Videre gir det *sikkerhet for arven*. I den gamle oversettelsen (NO30) stod det: «I hvem vi har fått arvelodd.» Dersom du vinner i et lotteri må du vise fram loddet. Det er beviset ditt. Men for mange har det skjedd at loddet har forsvunnet lenge før treknningen finner sted. Da mister du retten til gevinsten.

Vår arvelodd – vår del i arven – er ikke plassert verken i dine følelser eller i dine gjerninger eller i

Bibel-studie-serie

Stol på Bibelen!

David har jo selv sagt i Den Hellige Ånd: Herren sa til min herre: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter!

Mark 12,36

Trossannhet

Her siterer Jesus ordene i Salme 110. Og vi skal ikke glemme å notere én ting: Jesus sier at disse ordene har David talt i Den Hellige Ånd.

Jesus har altså holdt salmen for å være inspirert av Ånden. Og dette er ikke den eneste gangen vi kan finne utsagn som peker i samme retning. Les en gang evangeliene med det for øye å studere Jesu holdning til Bibelen. Da vil du se hvor høyt Jesus satte Det gamle testamente, og du vil se at han fullt og fast trodde på Skriftens inspirasjon.

Dette skal vi ikke se bort fra. Vi som tror på Jesus, holder ham for å være Guds Sønn, ett med sin Far i himmelen. Det Jesus sier, er sant. Vi kan stole på ham i alle ting. Så vil vi også bøye oss for det han sier om det som var hans bibel, Det gamle testamente.

Mange tenker i dag helt annerledes. Det er blitt en nokså vanlig oppfat-

ning at Bibelen er en alminnelig menneskelig bok, med feil og misforståelser, og med myter og legender.

Det kan være grunn til å minne om at Jesus og hans apostler hadde en annen mening. De regnet med at Det gamle testamente er Guds Ord, som er blitt til ved Åndens inspirasjon. I Apg 1,16 ser vi at Peter sier Den Hellige Ånd talte forut ved Davids munn – og så siterer han et par salme-steder. Han som skrev Hebreerbrevet hadde samme bibelsyn. Han siterer Salme 95 og sier at det er sagt av Den Hellige Ånd.

Det er godt å vite, når en leser Bibelen, at Jesus og hans apostler og evangelister har lest Det gamle testamente som *hellig skrift*. Her leser vi ord som er skrevet av mennesker, og samtidig er disse ord Den Hellige Ånds ord. En må tenke på tornebusken som sto i luer, uten å brenne opp – og vi hører, akkurat som Moses, en røst som sier: Dra skoene av dine føtter, for du står på hellig grunn (2Mos 3,5).

Ja, du kan stole på Bibelen!

CARL FR. WISLOFF

i andaktsboka «Daglig brød»

Lunde forlag

noe som kunne gjøre det mulig for deg å såle det bort. Vår del i arven er plassert i Kristi person. Han er mektig til å ta vare på det som er ham overgitt.

Kristus er arvingen!

«Arvingen» er et av de begreper Jesus anvender på seg selv i en av lignelene sine (Mat 21,38). Det er Gud Fader som har gitt ham denne enestående posisjon. Bibelen åpner en dør for oss i denne sammenheng som går langt over vår fatteevne.

...har han nå i disse siste dager talt til oss gjennom

Sønnen. Ham har han innsett som arving til alle ting. Ved ham har han også skapt verden (Heb 1,2).

Kristi stilling som arving gir ham en enestående stilling i den himmelske herlighet. Arvingen til alle ting har adgang til alt. Den annen side er at alle ting i himmelen peker mot ham. Han er sentrum for tilbedelse og lov sang. Her i teksten kommer det så et overraskende...

Også vi...

Vi har fått del med Kristus i arven. Evangeliets herlighet stråler oss i møte

i dette Ordet. Kristi arv er ikke noe han verner om for seg selv, men noe som han gir sin brud, menigheten del i. Guds barn er gjort til Kristi medarvinger (Rom 8,17). Dette gjenspeiler seg i mange av de løftene Jesus gir til sin kjempende menighet på jord.

Den som seirer, skal arve alle ting. Jeg vil være hans Gud, og han skal være min sønn (Åp 21,7).

Det synes som om Paulus sier dette med en troens undring. Han underviser ikke bare om dette, men han vitner og legger det med tyngde inn over hjer-

tene fordi hans eget hjerte fryder seg over det.

Arvens evige forankring

Arven som vi har fått del i løftes ut av den omskiftelige tiden, og forankres i evigheten hos Gud. Dermed kan vi se bort fra både våre sterke og svake sider. Det er intet vi kan gjøre oss fortjent til. Saken var bestemt lenge før vi gjorde vår entre i denne verden.

Arven hviler på...

Forutbestemmelsen

Tre ganger i kapittel 1 forankrer Paulus frelses-godene i evigheten hos Gud (v.4,5,11). Vi skal ikke gjenta mye om forutbestemmelsen, men understreke at forutbestemmelsen fører oss inn i Guds barns herlighet. Denne herlighet har hele sitt opphav i Gud.

Nei, som en hemmelighet taler vi Guds visdom, den skjulte, som Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet (1Kor 2,7).

Hans forsett

Gud bestemte ikke bare å gi oss del i arven. Den hvilte også på hans forsett. Dette er med på å forsterke det enda mer. Et

**«Den som seirer, skal arve alle ting.
Jeg vil være hans Gud og han skal være min sønn.»**
Åp 21,7

forsett er et mål en har satt framfor seg, et siktemål som en jobber bevisst imot. Det er noe fast og urokkelig ved et forsett.

Bibelen ærer de gode forsetter og oppmuntrer til å holde fast ved de gode forsetter. Men Guds forsett er så mye mer omfattende og rike. Perspektivet gir Bibelen oss. Som himmelen er høyere enn jorden (Sal 103,11). Likevel kan et ord om menneskelige forsett si oss noe om Guds forsett.

Fullfør nå gjerningen! La fullførelsen svare til viljens gode forsett, alt etter hva dere rår over (2Kor 8,11).

Han setter alt i verk etter sin viljes råd

Gud er ikke en passiv tilskuer til sitt forsett. Han virker selv på den enkelte slik at hans vilje blir den enkeltes vilje og at hans mål blir vårt mål. Det er mer om å gjøre for Gud å gi deg del i arven enn det er for deg å få del i den. Derfor setter han inn så store ressurser for å nå sitt evige mål. Gang på gang åpenbarer han denne sin plan og vilje ikke bare for oss og med oss, men også i oss.

For det er Gud som virker i dere både å ville og virke til hans gode behag (Fil 2,13).

Og jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag (Fil 1,6).

Hva inneholder arven

Her kan vi ikke gi noen full forklaring. Guds Ord understrekker at det Gud har berett for sine ikke har kommet opp i noe menneskes tanke. Mot-

takelsesredskapet vårt her i denne verden er for lite. Likevel har vi fått en smak og får erkjenne noe av det. Nok til at forventningen kan leve i vårt hjerte og inspirere vår vandring sammen med Gud.

Vi har

Det er en rikdom som vi eier, og det er noe som er en realitet nå. Arven har vi allerede fått en del av. Denne arven ble lagt ned i oss da vi ble født på ny og ble Guds barn.

Guddommelig natur

Slik som barn arver sine foreldre, slik arver Guds barn Gud. Foreldre kjenner igjen både gode og dårlige trekk i sine barn, både ytre likhet og den indre karakter.

Gud har også lagt noe av seg selv ned i sine barn. Det har blitt skapt en ny trang og nye holdninger.

Og gjennom dette har gitt oss de største og mest dyrebare løfter, for at dere ved dem skulle få del i guddommelig natur, etter at dere har flyktet bort fra fordervelsen i verden som kommer av lysten (2Pet 1,4).

En kulturpersonlighet i en av byene våre ble radikalt omvendt. Livet hans ble helt forandret og han sa det slik: Enten er jeg ny, eller så er verden ny. For nå elsker jeg det som jeg før hatet, og hater det som jeg før elsket.

En guddommelig arv var lagt ned i hans hjerte slik at han nå så på alt med helt nye øyne.

Himmelsk rikdom

Den arven Guds Ord vender vår oppmerksomhet mot er framfor alt en him-

Bibelsk Tros Kassettjeneste

1	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Skriften alene	Frøyland, febr. 1994
2	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Arbeid på deres frelse med frykt og beven	Frøyland, febr. 1994
3	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Lekmannsbevegelsens farer og muligheter	Frøyland, febr. 1994
4	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Et blikk på åndssituasjonen i dag	Moi, nov. 1994
5	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Jordens salt – verdens lys	Moi, nov. 1994
6	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Lekmannsbevegelsen i et sekularisert samfunn	Moi, nov. 1994
7	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Farene ved den bibelkritiske teologi – Fra Calmeyergatemet til vår tid	Dagen-møte, febr. 1995
8	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Endetidens forførelser	Dagen-møte, febr. 1995
9	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Jesus alene (Mat 17,1-9)	Dagen-møte, febr. 1995
10	<i>Carl Fr. Wisløff:</i>	Kan strømmen snu?	Dagen-møte, febr. 1995
100	<i>Norvald Yri:</i>	Samling om Guds Ord – oppgjør med bibelkritikken	Frøyland, febr. 1994
101	<i>Norvald Yri:</i>	Ordet om korset	Frøyland, febr. 1994
102	<i>Norvald Yri:</i>	Misjon eller dialog	Frøyland, febr. 1994
103	<i>Norvald Yri:</i>	Bibelsk vekking (1)	Norheimsund, nov. 1993
104	<i>Norvald Yri:</i>	Bibelsk vekking (2)	Norheimsund, nov. 1993
105	<i>Norvald Yri:</i>	Bibelsk vekking (3)	Norheimsund, nov. 1993
106	<i>Norvald Yri:</i>	Korleis styrke truskapen mot Guds Ord?	Norheimsund, nov. 1993
107	<i>Norvald Yri:</i>	Guds faste grunnvoll står	Dagen-møte, febr. 1995
108	<i>Norvald Yri:</i>	Jeg vet min gjenløser lever	Dagen-møte, febr. 1995
200	<i>Finn Jarle Sæle:</i>	Bibelkritiske tanker i lærebøkene	Frøyland, febr. 1994
201	<i>Finn Jarle Sæle:</i>	Bibels inspirasjon og autoritet	Moi, nov. 1994
250	<i>Sigurd Grindheim:</i>	Homofili i kirken og Bibelen	Dagen-møte, febr. 1995
300	<i>Hans Erik Nissen:</i>	Når Kristi kraft fullendes (Hos 2,16-17)	Undheim, mars 1995
301	<i>Hans Erik Nissen:</i>	Jeg er døren (Joh 10,9)	Undheim, mars 1995
302	<i>Hans Erik Nissen:</i>	Når ruinene gjenreises (Jes 61,1-11)	Undheim, mars 1995
303	<i>Hans Erik Nissen:</i>	En stor tro (Mat 15,21-28)	Nærø, mars 1995
304	<i>Hans Erik Nissen:</i>	Livets vann (Ap 22,1-5)	Undheim, mars 1995
800	<i>Eta Linnemann:</i>	Min vei fra bibelkritikken til Bibelen	Bore kirke, jan. 1994
805	<i>Wayne Grudem:</i>	Gjenoppdag bibelsk mannighet og kvinnelighet (2 kass.)	Riska, sept. 1994
BØKER:			
950	<i>Eta Linnemann:</i>	Guds Ord og bibelkritikken (kr. 89,-)	1994

Kassettpriis kr. 50,-.

Skriv til Bibelsk Tros Kassettjeneste, postboks 116, 4330 Hommersåk.

Jeg bestiller kassett nr.: .....

Navn/adr.: .....

melsk arv. Arven er noe
Gud har gjemt i himlene
til oss. Det er ikke så mye
vi forstår av denne arven,
men noen trekke åpenbarer
Guds Ord for oss.

Arvens karakter

Det er en herlig arv. Gud
har lagt sin herlighet ned
i den. Jesus sier at den
herlighet Faderen har gitt
ham, den har han gitt til
sine disipler (Joh 17,22).

*En arvedel er tilfalt meg
på liflige steder. Ja, jeg har
en herlig arv! (Sal 16,6).*

Herlig er arven jeg i him-
melen skal få.
Takk skal han ha for det.
Snart skal jeg inn igjen-
nom perleporten gå
Takk skal han ha for det.

Det er en evig arv. Ewig
sier noe om varigheten og
kvaliteten ved denne ar-

ven. Den løfter den ut av
det forgjengelige og over i
det uforgjengelige. Tidens
tann tærer ikke på den.
Den blir aldri uaktuell.

*Derfor er han mellom-
mann (Kristus) for en ny
pakt, for at de som er kalt,
skal få den evige arv som
var lovt... (Heb 9,15).*

*Herren kjenner de
ulasteliges dager, deres arv
skal bli til evig tid (Sal
37,18).* →

BESTILL BIBELSK TRO!!!

Send meg Bibelsk Tro hele 1995. Ordinaert abonnement (kr. 100,-). Studentpris kr. 70,-. (*Stryk!*)

GAVE: Send et årsabonnement til:

1) Navn/adr.: .....

.....

2) Navn/adr.: .....

.....

Send meg Bibelsk Tro hele resten av 1995 og de av tidligere nummer det finnes restopplag av. Bet. bare kr. 150,- – gratis tilsendt.

Bet. på forhånd (postgiro 0825 0578300 – bankgiro 3290.07.77786)/Send undertegnede girokort. (*Stryk!*)

Navn/adr.: .....

Det er en arv som *er ren* og som ikke skjemmes av noe. Mang en jordisk arv kan være stor, men den skjemmes av urett som er gjort. Slik er det ikke med denne himmelske arv.

...til en arv som er ufor-gjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene (1 Pet 1,4).

Arvens innhold

Guds Ord gir oss noen små glimt. Mye av det arven inneholder kan vi utlede fra andre sammenhenger i Guds Ord. Men her vil vi kort peke på enkle trekk ved innholdet i arven.

HUSK:
Meld fra ved
adresse-
forandring!!!

Porto
kr. 3,50

Til

Tidsskriftet
BIBELSK TRO

Postboks 264

4350 NÆRBØ

Arve frelsen

Frelsen omtales i Guds Ord både som fortid, nåtid og framtid. Her er det den framtidige frelse det er tale om, å nå frelsens endelige mål, og få del i det evige livs fylde.

Er de ikke alle tjenende ånder, som sendes ut til tjenestefor deres skyld som skal arve frelsen (Heb 1,14).

...og for at vi, rettferdig-jort ved hans nåde, skulle bli arvinger til det evige liv, som vi håper på (Tit 3,7).

Arve den sanne rikdom

Dens sanne rikdom er den egentlige rikdom. All annen rikdom blekner egentlig mot denne.

Derfor gir jeg dem som elsker meg, sann rikdom til arv, jeg fyller deres forrådkammer (Ord 8,21).

Arve velsignelsen

Velsignelse er et uttrykk som dekker det største og

det beste i Guds rike. Og når Herren har tenkt å gi oss del i arven, så strømmer velsignelsen oss i møte.

For dere er selv kalt til å arve velsignelsen (1Pet 3,9).

Arve alle ting

Når Skriften taler på denne måten er det nettopp for å vise at arven er altomfattende. Den er grenseoverskridende. Vår arvedel med Kristus gir oss del i alle ting i ham (Åp 21,7).

Derfor treffer Lina Sandell det når hun synger:

*Samme arv
der oppe i det høye
samme himmel,
samme Gud og Far
Herre, Herre
åpne blott mitt øye
for de skatter
jeg i sannhet har.*

(Forts. i neste nr.)

Medarbeidere/ skribenter:

Daniel Fredly: Født 1911 på Smøla. Bureiser og gårdbruker. Predikant/sekretær i Indremisjonsselskapet 1942–81. Fra 1981 frivillig forkynner.

Eivind Gjerde: Født 1965 i Bergen. Misjonsskolen på Fjellhaug 1985–89. Teologisk embetseksamen 1991. Feltprest 1991/92. Fra høsten 1992 delt stilling som forkynner i NLM og lektor ved Kvitsund gymnas.

Sigurd Grindheim: Født 1968 i Oslo. Misjonsskolen på Fjellhaug 1987–91. Gresk mellomfag 1993. Studerer nå teologi på Menighetsfakultetet. Frilansjournalist i Dagen og fritidsforkynner i Oslo krets av NLM.

Karl Magne Helgebostad: Født 1923 på Hitra. Bibelskolen på Fjellhaug. Har vært faglærer og ligningssekretær. Frivillig forkynner.

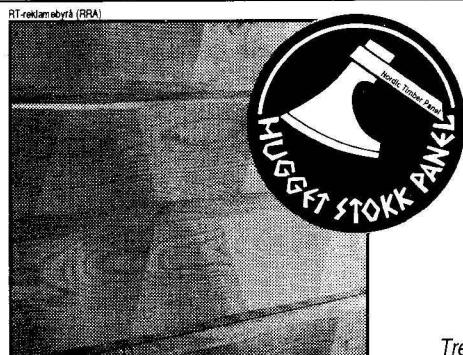
BIBELHELG

Gilja bedehus 28. og 29. oktober 1995

Talere:

Norvald Yri og Kristoffer Fjelde

Arr.: Dirdal misjonslag

HUGGET STOKK PANEL

– gammel tradisjon får nytt liv

Panelen benyttes til utvendig og innvendig formål.
Leveres i 22 mm tykkelse og i fire bredder.

Telefon 38 34 82 02 – Fax 38 34 84 10 – 4596 Eiken
Trelast – Byggevarer – Heltre furugolv – Eksklusive hus/hytter

**Krogedal
bok & papir**
4350 Nærø – 4341 Bryne

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

C

ISSN 0804-0532

Returadr.:
Postboks 264
N-4350 Nærø

(Foto: Sverre Egeland)

Åndens tempel

Får eg verkeleg vera
eit tempel, Gud, for deg,
eg som så ringe er?
Men du har sagt
at du elskar meg,
har meg useieleg kjær.

Og så får eg vera
eit tempel for deg,
og for den Herre Krist,
medan eg vandrar
på livsens veg,
ser deg i himlen til sist.

TRYGVE BJERKRHEIM